

CRISTINA IOVIȚĂ

VICTORIA

PERSONAJE:
MAIORUL STĂNICĂ
SERGENTUL PETRICĂ
TÎRFA ANGELICA

Baraca maiorului, undeva în câmp, la muncile agricole. Noapte, Săptămîna Mare. Bate toaca la o bisericuță; apoi, clopotele. Sergentul Petrică și Angelica trag la cruci, pe tăcute, neîntrerupîndu-și altfel activitățile curente – el mestecă în tocană, ea se ferchezuieste.

ANGELICA:

Frumos ar fi să doarmă în oraș noaptea asta.

PETRICĂ:

Nici vorbă. Întotdeauna cînd are ceva pe suflet, vine acasă.

ANGELICA:

Asta-i casă, mă?

PETRICĂ:

De ce să nu fie? Are acoperiș? Are. Este, că nu depindem de economia de energie – sîntem prieteni cu președintele, luăm lemne din pădure. Cît despre femeie, are cînd îi trebuie, nu mai des, și-l costă mai puțin decît nevasta.

ANGELICA:

Da, o nevastă costă. Și purcelul, tot de la președinte.

PETRICĂ:

Tot. Ne trece la mortalitatea infantilă.

ANGELICA:

La ce?

PETRICĂ:

La... Să-ți explic: o parte din copiii care se nasc, la oameni ca și la porci, mor imediat după aceea. Asta, din punct de vedere statistic, se chema indice de mortalitate infantilă, care la noi în țară e destul de ridicat, slavă Domnului, de cînd cu Decretul. *(Gustă din mîncare.)*

ANGELICA:

Pușchea pe limbă! Cum să fie bine cînd mor copiii?

PETRICĂ:

De copiii porcilor vorbeam. N-ai voie să-i tai, decît dacă au murit deja de moarte bună.

ANGELICA:

Ce tîmpenie! Parcă moartea e vreodată bună la ceva?

PETRICĂ:

Nu se știe niciodată; uneori e greu să trăiești. Dar în cazul porcului, putem spune că e; nu vrei să guști?

ANGELICA:

Nu, mersi, sînt în post. Crezi că mai vine?

PETRICĂ:

Vine sigur. Nu e-n apele lui de trei zile.

ANGELICA:

Nici mie nu mi-e ușor, să știi. Voiam să mă duc acasă de

sărbători, să mînc cozonac.

PETRICĂ:

Cine zice că românul trăiește prost, minte, din moment ce fiecare țaran are cozonacul lui de Paști...

ANGELICA:

Cît o să-l mai avem și p-asta; ne demolează, e o chestiune de zile. Cum o să creștem găina la bloc?

PETRICĂ:

Păi, de ce s-o creșteți voi? O crește statul, ca pe celelalte dobitoace. Voi o să stați ca boierii, acolo sus, doar ce-o să coborîți la magazin să va luați ouăle. Păi, cum altfel să dispară diferențele dintre sat și oraș, dacă voi vreți să vă creșteți singuri găina? Păi, progres e asta, ia zi?

ANGELICA:

Nu, că progresul e să moară porcul de frig, ca să nu mori tu de foame, și să crească statul găina, ca tu să tai frunze la ciîni? Și-n general, mai lasă gargara, c-am fost și eu pionieră și-un an la UTC. Una-i ședința și alta e viața, că-n viață poți să te ștergi la fund cu progresul...

PETRICĂ:

În timp ce la ședință, nu. *(Rîde.)*

ANGELICA:

Mă, tu de deștept ce ești, ai să mori.

PETRICĂ:

Ia, mai bine dă drumul la muzica aia, să ne mai treacă de urît, pînă vine șeful. *(Se dă bine pe lingă ea, dă s-o pipăie. Ea îl pocnește.)*

ANGELICA:

Cu tine, nu.

PETRICĂ:

Cu el, da.

ANGELICA:

Una-i meseria, alta-i viața.

PETRICĂ:

Mă-ntreb dac-o fi ceva pe lumea asta, care să fie doar unul și același lucru.

(Se aud zgomote de mașină, frîne, uși trîntite, urlate, injurături.)

PETRICĂ: Ia, vine.

STĂNICĂ:

Petrică? Petrică? Unde mama dracului ești?

PETRICĂ:

Aici, toarșu maior, îndată. *(Îi pune în mînă Angelicăi o sticlă de țuică și o împinge spre perdeaua care separă alcovul maiorului de restul barăcii.)* Vezi ce faci.

(Umbrele maiorului și Angelicăi se întîlnesc mărite și unduind pe muzică turcească. Deodată se aud țipete de miță călcată pe coadă, răcnete de bou injunghiat, apare Angelica, goală, și-n urma ei, zburînd, obiecte de îmbrăcăminte, un ceas deșteptător, cărți etc... Petrică intră în goană și amîndoi se feresc de aruncături, cu dexteritate.)

ANGELICA:

A turbat moșu', Doamne iartă-mă!

PETRICĂ:

Ce-ai făcut?

ANGELICA:

Nimic. Am dansat, și pe urmă, cînd să mă pun pe lucru, odată l-a apucat.

PETRICĂ:

Ai zis ceva?

ANGELICA:

Știi eu? Da, parcă. I-am zis: la d-aici, că-i mai dulce în Săptămîna Mare.

PETRICĂ:

Of, de ce te-ai făcut tu curvă, dacă nu știi să-ți ții gura?

(Maiorul bîntuie prin alcov, gemînd ca animalul în cușcă și lovindu-se de lucruri.)

ANGELICA:

Ia, te rog, nevasta, aia să-și ție gura, că-i cu acte. Eu sînt liberă și fac ce vreau.

PETRICĂ:

Cine-i liber nu face niciodată ce vrea--de-aia e liber, că face numai ce trebuie. Du-te pe prispă, să nu te mai vadă. Ia și pătura, că plouă; te chem eu cînd adoarme.

(Angelica se înfășoară în pătură, bombănind, iese pe prispă. Intră Stănică, are pantalonii în vine, amenințător, se lovește de banchetă și scoate un nou urlat. Petrică scoate o nouă sticlă de țuică, îl îmbie să bea, maiorul se lasă gemînd pe un scaun.)

STĂNICĂ:

S-a dus?

PETRICĂ:

S-a dus, să trăiți.

STĂNICĂ:

Of, of.

PETRICĂ:

Vreți s-o aduc? O prind pe șosea.

STĂNICĂ:

Of, of.

PETRICĂ:

Sigur n-a ajuns prea departe. Femeie și ea; slabă nu știe ce face.

STĂNICĂ:

Of, of.

PETRICĂ:

Mă duc s-o aduc.

STĂNICĂ:

Stai aici. De curve-mi arde mie acum? Of, of.

PETRICĂ:

Da' de ce vă arde, toar'șu? Spuneți, că vă sting eu.

STĂNICĂ:

Stingi pe mă-ta. Na c-am zis-o. Nu te supăra. Sufăr, mă, sufăr. Așa nu se mai poate. Trebuie să spun cuiva, că altfel plesnesc.

PETRICĂ:

Spuneți, toar'șu maior, că eu d-aia sînt aici, ca să spuneți.

(Stănică se uită disperat la telefon; Petrică se repede și-l vară în ladă.)

STĂNICĂ:

Deștept ești tu, Petrică. Totdeauna știi ce să faci, nimica nu te surprinde.

PETRICĂ:

Ei, omul trebuie să fie atent la toate în viață. Spuneți, toar'șu, acumă sîntem singuri.

STĂNICĂ:

E de rău, Petre. De data asta am încurcat-o.

PETRICĂ:

Aș, porcu' a murit de moarte bună.

STĂNICĂ:

Nu e porcu', e altceva.

PETRICĂ:

Lemnele sînt casate, de la construcția cabanei pentru tineret.

STĂNICĂ:

Lasă lemnele.

PETRICĂ:

Altceva nu văd să fie în neregulă. Cu instrucția stăm mai prost, da' asta nu deranjează pe nimeni. Românul, la război, tot cu pieptul se bate, de cînd e lumea. Aș vrea să văd instrucție de mînuire a pieptului. (Ride.)

STĂNICĂ:

Lasă pieptul. Alta e grija noastră acum; trebuie să dărimăm biserica, asta e. Na, c-am zis-o.

(Petrică se lasă și el pe alt scaun. Tăcere.)

PETRICĂ:

Cine s-o dărîme, toar'șu?

STĂNICĂ:

Cum, cine? Noi, armata. Aia de se bate cu piepturile, cum spui tu.

PETRICĂ:

Cum, toar'șu?

STĂNICĂ:

Cu tancul. Nu-i război, așa că putem folosi și tehnici de luptă netradiționale. Și nu mai întreba atîta, că mă deconcentrezi.

PETRICĂ:

Nu întreb. Ați vorbit la Patriarhie?

STĂNICĂ:

Vorbit, grijania mă-sii. Na, c-am zis-o și p-asta.

PETRICĂ:

Și?

STĂNICĂ:

Au zis că se vor ruga.

PETRICĂ:

Da' la Patrimoniul?

STĂNICĂ:

Vezi, Petrică? Nu faci tu instrucție, da'-n schimb capeți cultură, cît stai la armată. Au zis că nu-i monument.

PETRICĂ:

Da' la...

STĂNICĂ:

Să nu mă-ntrebi de audiență la CC, că-ți sparg capu'.

PETRICĂ (își revine):

Nu întreb, toar'șu. Păi, asta-i floare la ureche, cine se duce la CC pentru fleacuri? Acolo te duci ca să-ți pună telefon, să-l dea pe dușman afară din slujbă, chestii d-astea. E clar.

STĂNICĂ:

Ce e clar?

PETRICĂ:

Trebuie să ne descurcăm pe plan local.

STĂNICĂ:

Bravo, mă. Așa mai vii de-acasă. Ia să vedem cum te descurci, că tu ești planul local în cazul nostru.

(Angelica se agită la fereastră.)

PETRICĂ:

Permiteți să întreb?

STĂNICĂ:

Permit, că văd că altfel nu te descurci.

PETRICĂ:

Ați vorbit cu turcii?

STĂNICĂ:

Mă, tu te trezești înainte de Independență?

PETRICĂ:

Nu, toar'șu maior, nu cu ăia din carte, cu ăia de la carieră. Ei tot sînt păgîni, ce le pasă? Și au niște camioane...

STĂNICĂ:

Știi că nu ești prost? Bravo, mă, să vorbim cu turcii. (Petrică dă să se repeadă la telefon.) Stai, dacă le vine ideea că, după ce termină cu biserica noastră, ăștia se iau de geamia lor?

PETRICĂ:

Nu fac ei așa ceva, toar'șu. Păi, turcii sînt minoritate, au Carta ONU, odată te trezești cu sancțiuni internaționale.

STĂNICĂ:

Așa-i, uitasem că noi sîntem majoritate, n-are cine să ne apere. Da' tot nu ține, iese că-i conflict interetnic.

PETRICĂ:

Nu iese, toar'șu, aia-i numai pentru unguri.

STĂNICĂ:

E pentru oricine, dacă slujește cauza. Nu ține, Petrică, acuma cauza nu are nevoie de conflicte, de nici un fel. Acuma e nevoie să se arate că s-a terminat cu superstițiile, că întreg poporul, fără deosebire de naționalitate, construiește o societate nouă, bazată pe rațiune. Pricepi?

PETRICĂ:

Pricep, e ca la Revoluția Franceză. Am găsit. Asta-i cheia problemei.

STĂNICĂ:

Care, mă, Revoluția Franceză?

PETRICĂ:

Nu, toar'șu, cheia e că noi nu vrem să dărîmăm biserica și căutăm să scăpăm de asta, ba cu forurile, ba cu turcii, ba cu rațiunea.

STĂNICĂ:

Și? Ce-i cu asta?

PETRICĂ:

Păi, dacă-i vorba să scăpăm, găsim noi o soluție.

STĂNICĂ:

Teamă mi-e că, de data asta, le-am epuizat pe toate.

PETRICĂ:

Nu există, toar'șu maior, românul găsește întotdeauna ceva, ca să nu piară.

STĂNICĂ:

Crezi că eu nu m-am gîndit? Crezi că eu nu sînt român? Da' nu mi-a venit nimic în minte, în afară de Tribunalul Militar și... de mama. (*Plînge.*) Bine c-a murit, săraca, și n-a apucat să mă vadă împușcat, și cu tresele scoase. O să ne-mpuște, Petre, asta dacă avem noroc, că dacă n-avem, ne trimite direct la mină. Tu ești tînăr, mai apuci să ieși de acolo, că n-or să dureze ăștia cit veacul, dar eu o să-mi las oasele-n întuneric. Of, of.

PETRICĂ:

Ei, parcă-n Ghencea Militar or să stea la soare. Da' n-ajungem noi pînă acolo.

STĂNICĂ:

Păi, să n-ajungem, Petre, să n-ajungem. Pune-ți capul la contribuție că altfel te avansezi și te-a luat mama dracului – dărîmi biserica cu unghiile și cu dinții. Ei?

PETRICĂ:

Mă gîndesc.

STĂNICĂ:

Gîndește-te, mă, gîndește-te.

PETRICĂ:

Nu mai plîngeți, că mă deconcentrez.

STĂNICĂ (*plîngînd*):

Mamă, măicuța mea.

PETRICĂ (*o vede pe Angelica agitîndu-se la fereastră*):

Gata, toar'șu maior, am găsit. Mama dumneavoastră mi-a dat ideea.

STĂNICĂ:

Să nu-mi spui că vorbești cu morții!

PETRICĂ:

Nu, toar'șu, eu mă bazez pe rațiune; ne trebuie o femeie.

STĂNICĂ:

Și la ce ne trebuie, mă rog?

PETRICĂ:

Numai o femeie poate să găsească o ieșire într-o situație fără de.

STĂNICĂ:

Și de unde să-ți găsească eu o femeie, acum, în puterea nopții?

PETRICĂ:

O găsească eu, toar'șu, numai să vreți. Vreți? (*Stănică dă din cap.*) Angelico, vino-ncoa!

(*Angelica se prezintă strănutănd.*)

STĂNICĂ:

Mamă, măicuța mea! E udă ca știma apelor.

PETRICĂ:

Ce ziceți, îi dăm cuvîntul?

STĂNICĂ:

Mai bine îi dăm niște țuică. E rebeșită rău.

ANGELICA:

Nu, mersi, sînt în post. (*Strănută.*)

PETRICĂ:

Toar'șu maior, nu e timp de pierdut... S-auzim ce spune.

(*Angelica strănută de zor.*)

STĂNICĂ:

Foarte interesant, n-am ce zice. Tribunalul Militar ne mîncă, Petrică, e clar.

PETRICĂ:

Sst, atenție vă rog. Uite c-a terminat. Angelico, știi despre ce e vorba?

ANGELICA (*smiorcîind*):

Știu, c-am tras cu urechea.

PETRICĂ:

Bravo, omul trebuie să fie atent la toate în viață, dacă vrea să-și scape pielea. Și? Ai vreo idee? Dacă ai, dă-i drumul, nu ne mai fierbe.

ANGELICA (*începe să strănute din nou, pînă ce Petrică se strecoară în spatele ei și o sperie cu un urlat. Maiorul se sperie și mai rău și-i cad din nou pantalonii. Angelica se oprește fericită din strănutat*):

Mersi, Petre, să-ți dea Dumnezeu sănătate. Uitați la ce m-am gîndit: cel mai bine e s-o ascundem.

STĂNICĂ (*șoptit*):

Ce s-ascundem?

PETRICĂ:

Biserica, vezi bine.

STĂNICĂ (*urlă*):

Afară! Afară! Vă bateți joc de mine? Unde-o ascunzi, fă? Sub fustă, poate. Măică, măicuța mea, ce mi-a fost dat să pătesc la bătrînețe!

PETRICĂ:

Nu vă enervați așa, toar'șu maior, lăsați-o să spună pîn' la capăt. Ai cuvîntul.

ANGELICA (*suveran*):

O înconjurăm cu panouri și-i spunem șantier. Aducem regimentul și facem careu, stabilim brigăzi de muncă și săpăm o groapă, pentru orice eventualitate.

STĂNICĂ:

Groapa mea o săpați, mă, cu ideile voastre timpite. Ce șantier e ăsta? Ce dracu construim noi aicea?

PETRICĂ:

Socialismul îl construim, toar'șu, ce altceva? Păi, cînd spui socialism, nu spui automat construcție? Nu sîntem noi socialiști, toar'șu?

STĂNICĂ:

Sîntem.

PETRICĂ:

Vedeți? Și-atunci, ce putem face? Construim, că asta-i misiunea noastră.

STĂNICĂ:

Și ce legătură are asta cu biserica?

PETRICĂ:

Păi, are. Orice construcție se bazează pe o distrugeră. Adică, unde să mai construiești, dacă ai totul de-a gata? Trebuie întii să faci praf tot ce-ai avut, ca să poți construi din nou. Este?

ANGELICA:

Este. Uite, pe-ai mei îi demolează, îi mută la bloc. În oraș au făcut ștrandul pe vechiul cimitir. Două săptămîni au cărat oamenii la oase și-au făcut scurtă la mîna popii, de-atîta slujit. Și știi, Petrică, fiindcă erau și morți tare vechi dedesubt și nimeni nu mai știa cum îi cheamă, le-au pus nume după ale lor, ca la Judecata de Apoi, Doamne iartă-mă.

STĂNICĂ:

Și pe morți unde i-a dus?

PETRICĂ:

Pe deal, sus. Da' n-or să stea mult nici acolo, că se face Casa de Cultură a Tineretului.

PETRICĂ:

Ei, morții cu morții și viii cu viii. Important e c-am găsit metoda – din moment ce se construiește ceva pe locul bisericii, înseamnă că am dărâmat-o pe ea înainte. Ce ziceți, toarșu maior, formăm brigăzile de muncă?

STĂNICĂ:

Nu-i bine, Petre, nu ține. Șantierul înseamnă investiții și noi n-aveam pe anul acesta. Controlul financiar ne mănîncă.

(*Tăcere.*)

ANGELICA:

Atunci, poate că-i lasă și pe morți în pace, sus în deal.

STĂNICĂ:

Of, mamă, mama mea!

PETRICĂ:

Stați. Stați așa, toarșu maior. Am o idee. Ce-ar fi să facem un șantier arheologic?

ANGELICA:

E tot șantier?

PETRICĂ:

Tot.

ANGELICA:

Și ce construiește?

STĂNICĂ:

Trecutul, deșteapto! Aoleu, PETRICĂ, voi doi o să mă omoriți cu zile. Păi, tocmai trecutul vrei tu să-l bagi în față, cînd ăștia vor să-l uităm? Omul nou n-are trecut, așa să știi.

PETRICĂ:

Ba are. Trecutul selectiv se numește; am învățat asta chiar săptămîna trecută. Dumneavoastră nu știți, c-ați lipsit.

STĂNICĂ:

Recuperez acuma. Ia zi-i.

PETRICĂ:

Trecutul selectiv reprezintă trecutul de lupte și victorii al unui popor.

STĂNICĂ:

Rahat, tot trecutul nostru e de lupte și victorii, avem cîte o aniversare în fiecare lună.

PETRICĂ:

Da, dar unele-s mai lupte și altele-s mai victorii. De pildă – cum s-a format poporul român?

ANGELICA:

Traian l-a învins pe Decebal.

STĂNICĂ:

Victorie. Unu la mîină.

ANGELICA:

Decebal a fugit în munți.

STĂNICĂ:

Victorie. Doi la mîină.

ANGELICA:

Traian i-a luat urma și i-a încercuit.

STĂNICĂ:

Victorie. Trei la mîină.

ANGELICA:

Atunci, Decebal s-a omorît.

(*Stănică își înghite vorba și-și dezdoaie degetul pregătit.*)

PETRICĂ:

Tot victorie, toarșu, ați ghicit. Păi, dacă nu se omora, nu-l duceau la Roma, să-l tragă prin praf, după carul de triumf? Dar așa, se cheamă că le-a tras clapa. Asta victorie, v-ați prins?

STĂNICĂ:

Nu m-am prins, da' vă admir sincer. Păi, dacă-n țara asta curvele și soldații au așa un grad de cultură, elitele trebuie să fie ceva de speriat!

PETRICĂ:

Ei, toarșu maior, ne flatați. Noi, mai degrabă cu propaganda, cu învățămîntul politic, d-astea.

STĂNICĂ:

Bine, bine, da' tot nu văd legătura.

PETRICĂ:

Ei, cum, toarșu, vă prefaceți dumneavoastră așa. Selectăm din trecut pe daci. Facem o groapă lîngă zidul bisericii, descoperim o cetate dacică, ne oprim, constatăm, închidem cu panouri,

declaram șantier arheologic. D-astea nu s-atinge nimeni, că ne demonstrează continuitatea și-i ține în șah pe unguri. Ei, ce ziceți?

STĂNICĂ:

Petrică, ce să spun, m-ai zdrobit. Oricît mă gîndesc, nu-i găsesc nici un cusur. Are de toate: trecut și viitor, morți și vii, adevăr și minciună. Ce mai, e o creație populară, dar tot creație se cheamă că e. Petrică, ești un geniu, un geniu popular. Vino să te pup, măi, că prin tine sărut poporul român.

ANGELICA:

Da' pe mine nu mă pupi?

PETRICĂ:

Pupați-o și pe ea, că și ea e popor. Și-ncă ce popor! (*Angelica se izmenește, mișcă din toate frumusețile.*)

STĂNICĂ:

Frumos de pică.

PETRICĂ:

Pe spate.

STĂNICĂ (*plesnind-o peste fund*):

Și tare.

PETRICĂ:

Rezistent!

STĂNICĂ (*încercînd s-o sărute și căzînd în nas cînd ea se retrage*):

Și isteț!

PETRICĂ:

Zece clase obligatorii.

STĂNICĂ:

Și cultivat.

PETRICĂ:

Asta așa e, e udată în fiecare zi. (*Angelica se supără și-i arde o palmă.*) N-ai voie să te mîinii, că ești în post. Aoleu, popa.

Angelica: Vine popa? (*Se liniștește, mironosiță.*)

PETRICĂ:

Nu acuma, mîine, cînd o să vadă că-i oprim slujba.

STĂNICĂ:

Lasă, că-l convingem noi.

PETRICĂ:

Nu l-au convins ăștia cinșpe ani cît a stat la Canal, dar'mite... Știu, am găsit. Îl travestim în arheolog – slab e, barbă are, ochelari are, de minte, ce să mai vorbim... Punem strajă în clopotniță și, cînd vede mașina străină, coboară și-l anunță.

STĂNICĂ:

Și el ce face?

PETRICĂ:

Spune slujba pe grecește, că tot nu știe nimeni limba dacă.

ANGELICA:

Și cu babele ce faci?

PETRICĂ:

Zicem că sînt de la Universitatea populară, învață limba. N-ați spus dumneavoastră că sîntem un popor cultivat?

STĂNICĂ:

Măi, în țara asta toată lumea-i travestită?

PETRICĂ:

Absolut, toarșu. Cum să-ți scapi altfel pielea, dacă nu-ți pui o haină pe deasupra?

STĂNICĂ:

Ce mai carnaval! Ia pune muzica aia, să ne veselim și noi. C-am învins, mă Petre, cum spui tu, și de data asta!

(*Dansează toți din buric. Sună înfundat, din ladă, telefonul.*)

Petrică se repede și-l scoate. Răspunde.)

PETRICĂ:

Da. Da, să trăiți. Da. (*Acoperă receptorul.*) Toarșu Florică, de la județ.

ANGELICA:

Mare porc.

STĂNICĂ:

Ei, o fi și el travestit. (*Ride.*) Ia, să-i fac și lui o bucurie, că tot trebuia să-i dau răspunsul în legătură cu biserica. (*Pune receptorul lîngă casetofon. Se aud urlete.*) Nu-i place muzica. Ce faci, n-ai somn? Nici eu, măi. Păi, da, dragă, lucrez. Da, am început. Am săpat ce-am săpat și, ce să vezi? Am dat de-o cetate dacică. Da, măi, de pe vremea lui...

PETRICĂ:

...lui Burebista, că Decebal e prea pesimist.

STĂNICĂ:

...lui Burebista, da. Cum, cine mi-a spus? Un specialist, da. Ce să-mi spună de Galați? (*Se posomorăște, pe măsură ce înaintează convorbirea.*) Bine măi Florică, nu mai țipa așa, c-o să te doară ficatul. Bine, măi, am înțeles. (*Trîntește telefonul.*)

PETRICĂ:

E de rău, toar'șu?

ANGELICA:

Am spus eu că-i un porc.

STĂNICĂ (*plînge*):

Burebista n-a domnit în Moldova. Mîine schimb propagandistul, că te-nvață numai tîmpenii. Și figura cu șantierul au făcut-o și ăia de la Galați, și i-au prins.

PETRICĂ:

Nici acolo n-a domnit?

STĂNICĂ (*urlă*):

Închide muzica. Ce-i dezmățul ăsta? Ce-i aici, carnavalul? Chermезă? Concurs de idei? Aici e armată, așa să știți. Ordinul-î ordin, nu se discută, se execută. Mîine la 5 începe demolarea. (*Dă să iasă.*)

PETRICĂ:

Unde vă duceți?

STĂNICĂ:

În... Mă duc la spital, măi, acolo mă duc. Că m-ați îmbolnăvit de nervi, așa să știți. Mi-e rău, mi-e rău, cred că mi-am rupt ceva, aici înăuntru. Sună-l pe căpitanul Costică să preia comanda. Eu mă duc.

ANGELICA:

Păi tocmai la el te duci, puiule, e la spital, și-a rupt piciorul ieri dimineață.

STĂNICĂ:

Să nu mă faci pe mine „puiule“, că n-am păscut porcii împreună, auzi? Cheamă-l pe Fănică.

ANGELICA:

Vă-ntîlniți cu toții acolo, claponule, că și ăsta și-a rupt mîna, alaltăieri, la popotă.

STĂNICĂ:

Ei, așa-i la armată, trebuie să te sacrifici. Petre, n-am ce-ți face, tu ești cel mai întreg dintre noi, trebuie să preiei comanda! Noi am luptat, acum e rîndul tău. Noroc, PETRICĂ, și poate ne mai vedem, cînd trece vijelia.

ANGELICA:

Claponule! Claponilor! Faceți ceva.

(*Maiorul o pocnește peste față, iese*) (*Bat clopotele.*)

ANGELICA:

Fugi, pe tine n-or să te creadă nici dacă-ți rupi capul. Sau ascunde-te; popa a mai ascuns evrei în timpul războiului.

PETRICĂ:

Ei, dac-am fi noi evrei!

ANGELICA:

Și chiar luptători din Rezistență, știu eu.

PETRICĂ:

Ei, dac-am fi noi Rezistență...

ANGELICA:

Și de ce nu sîntem?

PETRICĂ:

Evrei?

ANGELICA:

Nu, Rezistență.

PETRICĂ:

Nu sîntem evrei, fiindcă nu l-am omorît pe Cristos; dar nu sîntem nici Rezistență, pentru că nu ne împotrivim să-i dărimăm bisericile, înțelegi?

ANGELICA:

Da. Și ce-i de făcut?

PETRICĂ:

Vezi că în sertar sînt cearceafuri curate, și lumînări, pentru cînd se ia curentul. Apă ai în hîrdău, e de ploaie, cea mai bună.

ANGELICA:

Petre, nu face asta, e păcat. (*Se repede la el și i se agață de*

mînă. Petrică o pocnește peste față.) Iartă-mă.

PETRICĂ:

De ce te-ai făcut tu curvă, dacă nu știi să-ți ții gura? Păi, curva trebuie să fie ca un pansament la rană, să-l scape pe bărbat de toate grijile.

ANGELICA:

Așa e, Petrică, am greșit.

PETRICĂ:

Nu să-l contrazică mereu.

ANGELICA:

Firește, Petrică.

PETRICĂ:

Să-i zică lucruri frumoase, că pe-alea urîte i le zice destul nevasta.

ANGELICA:

Ai dreptate, Petre.

PETRICĂ:

Așa. Ia zi-i tu ceva frumos.

ANGELICA (*disperată*):

Cristos a-nviat!

PETRICĂ: Adevărat a-nviat! (*lese.*)

(*Angelica se apucă să execute ritualul prescris. Cînd se aude împușcătura, ea aprinde lumînarea. Zgomote de mașină, uși trînte, pocnete de eșapament. Intră Stănică, tot în ghips, în cîrje.*)

STĂNICĂ: Am învins. Am învins și de data asta! Angelico, bine că n-ai plecat, avem invitați la masă. Sărbătorim leșirea din ghips. (*Ride.*) O victorie a rațiunii. Da' unde-i PETRICĂ? Du-te și cheamă-l, asta n-a prevăzut nici el. Presiuni internaționale, nu se mai dărimă nimic. Spune-i că nu sînt supărat că n-a știut unde-a domnit Burebista. Să vină cu ferăstrăul, să mă scoată din sarcofagul ăsta. Ce stai așa, ca o momie?

ANGELICA:

Să mă duc să-l chem?

STĂNICĂ:

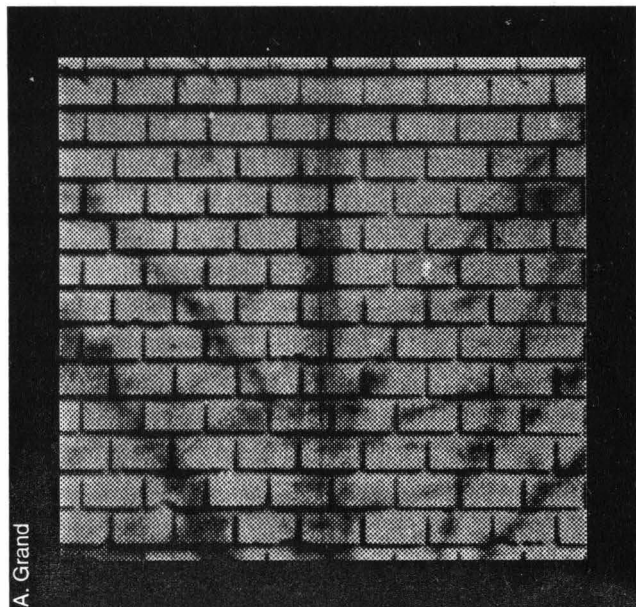
Păi, am să mă duc eu, om bătrîn și bolnav? Și, de altfel, vreau să-i fac o surpriză: mă ascund după perdea și, cînd intră, îl sperii. Ce zici?

ANGELICA:

Mă duc să-l chem, poate c-o să vină. Mă duc să-l chem.

STĂNICĂ:

Am învins! Am învins și de data asta. Mare noroc are poporul ăsta! (*Pune muzica și se duce greoi să se ascundă după perdea. Bat clopotele.*) Mare noroc ai avut, fetițo!

A. Grand